

MUNLAG, n. 5. Den delen af ett betsel, som har sin plats i hästens mun, och hvarmed han styres.

MUNLIM, n. sing. Ett slags lättlost lim för hopfogning af papper o. d., gjordt af vanligt draglim.

MUNLÅS, n. 5. Lås, som sättes för munnen på någon. Brukas endast i fig. mening. *Sätta m. på* ell. *gifva m.*, på ett eller annat sätt förmå någon att tiga med en sak.

MUNN, se *Mun*.

MUNLÄDER, n. sing. (fam.) *Hafva godt m.*, god talegåfva.

MUNPLADDRARE, m. 5. En, som pratar i vädret.

MUNPOMADA, f. 1. Ett slags pomada, som begagnas för spruckna läppar, att åter uppmjuka dem.

MUNRÖTA, f. 1. Röta i munnens delar.

MUNSAFT, m. 5. (apot.) Läkesaft, som ej nedsväljes, utan penklas på läpparna, tungan eller den öfriga delen af munnen.

MUNSBIT, m. 2. Så mycket, som man på en gång biter af och tager i munnen. *Äta något i en m.* (Fig.) *Det är blott en m. för honom*, en obetydlighet.

MUNSJÖR, munnschör, m. 5. (förvrängdt af fr. *Monsieur*) Säges i föraktlig eller tillrättavissande ton till eller om någon, i samma mening som: Klippare, gynnare, gunstig herre, god junker.

MUNSJÖRSNUS, munnschörsnus, m. sing. (af *Munsjör* och tyska ordet *Schnauze*, snut, trut) Säges skämtvis i samma mening som *Munsjör*; egentl.: näsvis gunstig junker.

MUNSKOLLA, f. 1. Utslag på läpparna.

MUNSKÄNK, m. 2. Person, som vid furstliga och förnåma tafflar har uppsigt öfver drikesvarorna och besörjer allt hvad dertill hörer.

MUNSPRÖT, n. 5. Se *Muntråd*.

MUNSPÄRRA, f. 1. Kramp i käften.

MUNSTYCKE, n. 4. 1) Se *Munlag*. — 2) Den del af ett blåsinstrument, som vid blåsningen hålles i munnen och hvarigenom luft intvingas uti instrumentet.

MUNSTYF, a. 2. Se *Styfmunt*.

MUNTER, münnt'r, a. 2. 1) Som är vid lifvad, upprymdt lynne. Innebär en lägre grad af Glädje. *Vara m. När han är m., är han ganska trefsig*. Säges äfven om sak, t. ex.: *M-t lynne*, *m. sinnesslämning*. *I sina muntra är*, i sin ungdom. — *Syn*. Se *Glad*. — 2) Muntrande, roande, rolig. *En m. sällskapsmenniska*. *M. och lustig*. *M. berättelse*. *M-t gille*, *kalas*. — *Syn*. Se *Rolig*.

MUNTERGÖK, m. 2. (fam.) Munter, rolig, lustig menniska. — *Syn*. Munterkurre, Lustig broder, Lustigkurre, Lustig ture.

MUNTERHET, f. 5. Munter sinnesslämning. — *Syn*. Glädtighet, Godt lynne.

MUNTERKURRE, m. 2. pl. — *kurrar*. (fam.) Se *Muntergök*.

MUNTERT, adv. På ett muntert sätt, med munterhet. *Der gick m. till*.

MUNTLIG, a. 2. Som sker med ord, genom tal, medelst användande af talgåfvan. Brukas i motsats till Skriftlig. *M-a löfen*, *order*. *M-t testamente*. [Mundtlig.]

MUNTLIGEN, adv. På muntligt sätt, med ord, genom tal. *Motsats*: Skriftligen. *M. underrätta en om något*. [Mundtligen.]

MUNTRA, v. a. 1. 1) Göra munter, försätta i munter sinnesslämning. — 2) Se *Uppmuntra*. — *M-nde*, part. akt. Brukas stundom nästan

adjektivt i samma mening som: Roande, rolig, t. ex.: *En m. berättelse*. *M. tidsfördrif*. — *Muntrande*, n. 4.

MUNTRATION, -- tschón, f. 5. (fam. skämtv.) Muntrande tillställning, nöje; muntert tidsfördrif. — *Syn*. Förlustelse, Rolighet, Nöje.

MUNTRATIONSRÅD, -- tschónsråd, n. 5. (fam. skämtv.) Se *Rolighetsminister*.

MUNTRÅD, m. 2. Benämning på hyardera utaf de ledade trådar, som hafva sitt läge vid maxillerna och underläppen på insekter. Kallas äfv. Taster.

MUNVATTEN, n. 5. Se *Gurgelvatten*.

MUNVIG, a. 2. (fam.) Som har god talegåfva, godt munläder. — *Munvigt*, adv.

MUNVIGHET, f. 5. (fam.) God talegåfva, godt munläder.

MUNVÄDER, n. sing. (fam.) Tomma ord utan mening eller betydelse. *Det är bara m.*

MUR, m. 2. En till viss höjd och tjocklek af sten (naturlig eller mursten), eller stundom äfven af ler uppförd vägg eller stängsel, som tjenar till att inhägna en plats, ett rum, afstänga dem ifrån andra eller afdelat dem. *M. kring en kyrkogård*. *M-arne kring en stad*, till ett hus. (Talesätt) *Tiga som m-en*, tiga aldeles stilla, ej yppa ett ord. — Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom: Fästnings-, Stads-, Kyrkogårdsmur, m. fl.

MURA, v. n. 1. Uppföra en mur. *M. före*, stänga med mur. *M. igen*, fylla med murverk, t. ex.: *M. igen ett fönster*. *M. in*, se *Inmura*. *M. omkring*, omgifva med mur. *M. upp*, uppföra genom murning, t. ex.: *M. upp ett hus*; äfven förbruka till murning. — V. a. Bygga med murverk. — *M-d*, part. pass. *M-t hus*.

MURARE, m. 5. Handverkare, hvars yrke är att mura. — *Ss*. *M-gesäll*, *-handverk*, *-mästare*.

MURARBETE, n. 4. Arbete, som förrättas af murare.

MURARELOD, n. 5. Lod, som vid murning till rättelse begagnas, för att få murarna lodräta.

MURARESTÄLLNING, f. 2. Byggnadsställning, som af murare begagnas.

MURBAND, n. 5. Se *Ankar*, 2.

MURBI, mürbi', n. 4. Ett slags bi med violetta vingar, större än de vanliga bien; bygger i stenmurar och rösen små kupor af jord. Megachile muraria.

MURBRUK, n. sing. Af kalk, gips, ler eller andra ämnen, med sand, tegelmjöl, jernfilspån m. m. blandadt bindningsmedel, som användes vid murning att dermed fästa stenarna tillsammans, samt äfven till rapping. *Slå, älla m.*, hopröra de till murbruk erforderliga ämnen med vatten.

MURBRUKSSLADD, m. 2. Redskap, hvarmed murbruk ältas.

MURBRÄCKA, f. 1. 1) Ett slags fordom bruklig belägringsmaskin, hvarmed murar bräcktes, bestående af en enda eller flera ekbjelkar, och i en ändan försedd med ett bockhufvud af metall. Kallas äfven Stormbock. — 2) Fordom brukligt 15:pundigt artilleristycke.

MURENA, -réna, f. 1. Ett slags ål i Medelhafvet, af den vanliga ålens storlek, men marmorerad af gula, svarta och hvita fläckar; räknades af de gamla Romarne och räknas ännu för en läckerhet; dess bett farligt. *Muræna Helena*.

MURFVEL, mürrv'l, m. 2. pl. *murflar*. (fam. skämtv.) Menniska utan karakter och duglighet.

MURGRÖN, s. f. sing. oböjl. Bekant kläng-